

ερωτήσεις του και είτε πώς ήταν παιδί της. 'Η 'Αγνη όμως είχε γί- νει καταίτηρη.

'Ο Κρεσέντος, είτε γιατί υποψίασθηκε, είτε γιατί ήταν τυραννικός κ' απάνθρωπος στους ιπποτέτες του, φώναζε έναν ακόλουθό του και διάταξε :

— Πάρε το μωρό και πέταξέ το στην τάφο του γούγου!
Τό χυτίημα ήταν δυνατό κ' η 'Αγνη δέν μπόρεσε νά κρατηθή.
— Στάσου!... φώναζε στον ακόλουθο. Στάσου!... Μήν τό πετάξ!

'Ο ακόλουθος στάθηκε, άλλ' ό Κρεσέντος έγινε ξξω φρενών:
— Πώς τομάξ ν' αντίπαθξς στη διαταγή μου; οφείλαξ άγωμο- κνττάζοντας την κόρη του.

'Επειτα γνοίζοντας στον ακόλουθο επανέλαβε την απάνθρωπη διαταγή του :

— Πέταξε τό μωρό άμέσως στην τάφο! Σε διατάξω εγώ, ό ά- φρέντης σου. 'Εμπρός, είδειμή σου παίρνω τό κεφάλι!...

'Ο ακόλουθος ήταν έτοιμος νά υπακούσθ, αλλά τότε η 'Αγνη άφ- ηρσε ξξάλλη κοντά του και φώναζε :

— Μή! Μή! Μή! Μήν τό πετάξς!... Είνε παιδί μου!... Είνε τό παιδί μου!...

'Ο πατέρας της εφράξζε, 'Αστράφαν τ' άγρια ματια του.
— 'Α έτα; 'Οστε ενέ άλήθια λουπόν; Χίλιο διαβόλι!...

'Αλλοίμονό σου!... Πέταξε τό μωρό στην τάφο, ακόλουθε!...

'Ο ακόλουθος υπάκουσε αυτή τή φορά και πέταξε τό δούτοχο μω- ρό στο νερό, ενώ ό πυροδοστής, γνοίζοντας στους έτατες πού ή- σαν έτοιμοι νά συνοδεύσουν τον Λαμπετό στην περιοχή του, τους δέταξε νά τον συλλάβουν.

Στό μεταξύ αυτό όμως η 'Αγνη βλέποντας νά ρίχνεται τό άγγε- λουδι της στην τάφο, έπρεξ κ' ή έλα μέσα!

Σάν άστραχή τότε ό Λαμπετό άφηρσε και ρίχτηκε κ' αυτός στην τάφο γιά νά σώσθ τή γυναίκα και τό παιδί του.

Τότε μόνό ό Κρεσέντος έννοιωσε τό μέγεθος τόξ δυστυχίας του. Και μέ φωνή πού έτρονιε, άγ- ριξ νά φωνάξ σαν τρελλός :

— Τρέξτε!... Σας διατάξω... Σας παρακα- λώ... Σας έκτενω, οσότε τους!... Σώστε τά παιδιά μου, τά τοια παιδιά μου!... Για τον κα- θένα πού θα σώσετε, θα σας δώσω από ένα πύ- ρο!... Σώστε τους!...

Ματαιώς όμως κ' ή διαταγές κ' ή παρακλή- σεις. Οι άνδρες του ριχθηκαν μέσα στην θαλάσσι τάφο, μιά ήταν άργα πιά. Και μόνον έπειτα από ώρα πολλή έβγαλαν άτ' τό νερό τά πτώμα- τα των πνιγμένων...

'Ο Κρεσέντος γονάτισε τότε κοντά τους και τους φιλούσε και τους τρεξ κλαίγοντας, τραβώντας τά μαλλιά του και σχίζοντας τις σάρκες του.

— Τι τά θέλω τώρα τά φέουδα! φώναζε.
Και πράγματι τού ήσαν άχρηστα πιά.

'Εκανε μία μεγαλοερητή κηδεία στην κόρη του, τον άνδρα της και τό παιδί τους και τούς έθαψε στο παρεκκλήσιο τού πύργου.

'Επειτα έδωξε τους μισθοφόρους και τό προσωπικό του δια, πέ- ταξε την πανοπλία του και ζούσε μόνος κ' έρημος. Ματαια προσπα- θούσαν ή γυναίκες της ύπηρεσίας του νά τον παρηγορήσουν. Στο τέλος, τον τρομερό πύργο τού Καζαμάρι τον έκανε μοναστήρι, στο ό- ποιο μπρε αυτός πρώτος καλόγερος! 'Εχρηξ εκεί μέσα μιά ζωή ά- σκητική, περνώντας όλες τον τις ημέρες με προσευχές, θρήνοις και στεναγμούς.

'Ετσι λοιπόν έγινε το τρομερό Καζαμάρι μοναστήρι, στο όποιο μένουν τώρα ό Τραπισταί.

— Τι τά θέλω τώρα τά φέουδα! φώναζε.
Και πράγματι τού ήσαν άχρηστα πιά.

'Εκανε μία μεγαλοερητή κηδεία στην κόρη του, τον άνδρα της και τό παιδί τους και τούς έθαψε στο παρεκκλήσιο τού πύργου.

'Επειτα έδωξε τους μισθοφόρους και τό προσωπικό του δια, πέ- ταξε την πανοπλία του και ζούσε μόνος κ' έρημος. Ματαια προσπα- θούσαν ή γυναίκες της ύπηρεσίας του νά τον παρηγορήσουν. Στο τέλος, τον τρομερό πύργο τού Καζαμάρι τον έκανε μοναστήρι, στο ό- ποιο μπρε αυτός πρώτος καλόγερος! 'Εχρηξ εκεί μέσα μιά ζωή ά- σκητική, περνώντας όλες τον τις ημέρες με προσευχές, θρήνοις και στεναγμούς.

'Ετσι λοιπόν έγινε το τρομερό Καζαμάρι μοναστήρι, στο όποιο μένουν τώρα ό Τραπισταί.

'Ετσι λοιπόν έγινε το τρομερό Καζαμάρι μοναστήρι, στο όποιο μένουν τώρα ό Τραπισταί.

'Ετσι λοιπόν έγινε το τρομερό Καζαμάρι μοναστήρι, στο όποιο μένουν τώρα ό Τραπισταί.

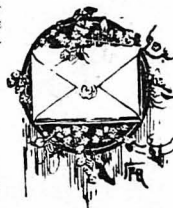
ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΡΟΥ

Τό κολλάρο εφευρέθη στά 1827 από την 'Αμερικανίδα 'Ανναν Μοντάν, σίξγγο ένος ύποδηματοποιού. Αυτή θέλοντας νά είνε ό σύ- ζυγός της πάντοτε καθαρός μωρατά στην πολιάφιμη πελατεία του, σενήθριζε νά τού αλλάξ ή κάθε μέρα ποικίματα. Για ν' άποφυγή όμως αυτόν τον μελέα, σκέφθηκε νά κατασκευάσθ περιλάμο χρωματά από τό ποικίμασ κ' έτσι εφευρέθη τό κολλάρο, τό όποιο άργότερα έμει- λε νά λάβθ καταπληκτική διάδοσι ό ένω τον κόσμο. 'Η κωρία Μον- τάν όμως δέν άντελήθηρ άμέσως άτ' την άρχή την μεγάλη σημασία της εφευρέσός της, άλλα περιωρίζετο νά πρεϊνάν κολλάρα μονάχα γιά τό σύζυγό της. 'Αργότερα όμως κάποιος ιεροζελώνξ ό- νοματι Μπαρόν εφευρεταλλούθη την ιδέα αυτή και ίδρυσε ένα μικρό εργοστάσιο κολλάρων, άτ' τό όποιο έκέρδισε ά- πειρα χρήματα.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Η άνήφορος θα δείξθ της γρηξς τό πάλνεμα.
— Μεγαλώνει τό γουμάρι και κοντάνει τό σαμάρι.
— 'Οποιος πονει, γαϊδουρινά φωνάζει.
— Όταν φορήσθ ό μαφόρος μου, χορτάει μη φτωχός.
— Χέρι πού δέν παίρνει τόπος δέν άδειάζει.



ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

'Ο Βασιλεύς και οι άστynomικσί. «'Αν ήθελαν θα μ' είχαν σκοτώσει είκοσι φορές!...» 'Ο Βασιλεύς και τό φουρνάρε- πούλο. Τό τρακάρισμα. 'Ο Βασιλεύς άκουει όλόκληρο ξά- ψαλμο. 'Η σίκτηρα τυχθ τού Β. Θεάτρου. 'Η θλίψθ τού Βα- σιλέως. 'Ο Γεωργίος, ό Ψυχάρης και ή... μυστηριώδης γλώσ- σα. Τό ένδιαφέρον τού Γεωργίου γιά τά κρητικά ζητήματα.

'Ο βασιλεύς Γεώργιος δέν ήθελε νά παρακολουθείται στα ταξεί- δια του από μυστικούς άστυνομικούς. Μά κ' αυτοί δέν έννοούσαν νά τον άφήσουν άποφύλακτο, γιατί τέτοιες διαταγές είχαν από τους άνωτέρους τους.

Μία φορά πού ό Γεώργιος βρισκόταν στο Παρίσι, γνοίζοντας στο ξενοδοξιο του, ύστερα από πολλήρη περιπάληρη στους δρόμους, φωνάζε κοντά του τον άστυνομικό πού τον ακολουθούσε ζοπισα, σ' άποστασι πέντε βημάτων, και τού ελεγε :

— 'Αδικα κοπάξς, παιδί μου. 'Αν ήθελαν, θα με είχαν σκο- τώσει είκοσι φορές στον σημερινό μου περίπατο, πριν προστάξς νά με σώξς.

'Αλλοτε πάλι έλεγε σχετικά στον κόμητα ντ' Ομπερβίλ :

— Στο Παρίσι είνε άδύνατο νά λάβθς προφυλακτικά μέτρα. Πού νά φύλαχθί κανείς μέσα σε τόσο πλήθος; Κ' έπειτα είνε τόσο εύ- θιμος αυτός ό κόσμος πού δέν τον φανατίζομαι ίκανο γιά έγκλήματα.

Μία φορά στο Παρίσι, καθώς πήγαινε άφηρημένος στο δρόμο, ό Γεώργιος, σκόνητα, χωρίς νά θέλη, έπάνω σ' ένα παιδί πού κρα- τούσε ένα καλόθ γεμάτο κουλούρια. 'Ο μικρός αυτός ήταν ύπηρετής σ' ένα φούργο και πήγαινε τά κουλούρια κά κάποιου σπίτι. 'Από τη συ- κρησι αυτή τού καλόθ έβγαγε άτ' τά χέρια του κ' έλα τό περιεχομένο του χύθρη στο πεζοδροξιο.

Τότε τό φουρνάρεπύλο καταλανατισμένο γιά τή ζημία πού είχε πάθει, άρχισε νά βρίζθ τον άστυνομικό άγνωστο, με τις χαριότερες φράσεις.

— Πρέπει νά ζήξς, παιδί μου, ότι στον τό- πο μου κανένας δέν θα πού μιλούσε μ' αυτό τον τρόπο.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.

— Κοί τί είσαι εκεί πέρα; τον φώητος ειρα- νικό ό μικρός.

— Βασιλεύς!... απάντησε γελώντας ό Γεώρ- γιος. Και συγχρόστιο έβγαλε και τού έδωσε ένα καυλούρι, άφίνοντας τον με τό στόμα δλά- νοξιο άτ' την έκκληξθ.